

BESLUTNINGER AFGØR SKÆBNER

Præsident Thomas S. Monson

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

CES-foredrag for unge voksne • 6. november 2005 • Brigham Young University

I er en storslået gruppe, ja, en udvalgt generation, samlet både her i Marriott Center på Brigham Young University og mange andre steder. Det er en ære for mig at være sammen med jer, og jeg ønsker, at I ved, at der findes intet sted på jorden, hvor jeg hellere ville være i aften.

Jeg går til denne opgave efter inderlig, personlig bøn. Jeg søger jeres tro; jeg beder om jeres bønner.

Når jeg ser jer forsamlet her og tænker på alle jer, der er forsamlet andre steder, så går mine tanker til jeres forældre. I mange år havde jeg det privilegium næsten hver uge at deltage i stavskonferencer og besøge en stavspræsidents hjem eller en rådgiver til en stavspræsident. Nogle gange skete der noget interessant. Det skete, at en lille bror eller søster, som ikke vidste, at mor og far havde overladt deres soveværelse og seng til en generalautoritet, tidligt om morgenen kom listende ind i soveværelset og troede, at han eller hun kravlede op i sengen hos mor og far – og så overrasket og forvirret opdagede, at det ikke var tilfældet.

En gang for mange år siden besøgte jeg Indianapolis Stav. Jeg mindes præsident Lowe, der arbejdede på Purdue University, og han sagde til mig: »Bror Monson, ønsker du at komme til mit hjem og være hos os lørdag aften, eller foretrækker du at slippe for en køretur på 60 km og blive her hos min rådgiver i Indianapolis?«

Jeg svarede: »Præsident Lowe, det er ret sent, og hvis det er i orden med dig, så bliver jeg hos din rådgiver her i Indianapolis.«

Næste morgen hilste præsident Lowe på mig kl. 8 og sagde: »Bror Monson, du traf en inspireret beslutning.«

Jeg spurgte: »Hvad mener du?«

»Ser du,« svarede han, »vi har en søn, der er flyttet hjemmefra og studerer på et universitet. Vi regnede med, at du skulle have vores soveværelse lørdag aften. Men uden at vi vidste det og helt uventet kom vores søn hjem fra universitetet kl. to i nat, kom ind

ad fordøren, gik op ad trappen til vores soveværelse, tændte for lyset og råbte: »Surprise!«

Jeg er ikke sikker på, hvem der havde været mest overrasket, hvis jeg havde overnattet hos stavspræsidenten – den studerende eller mig! Jeg tror, at det er meget godt, at vi ikke fandt ud af det.

Nuvel, mine unge venner, der venter jer et spændende liv! I bliver måske ikke som John Cabot, der sejlede ud i det blå med kongens bevilling til at opdage nye lande, eller som kaptajn James Cook, hvis opdagelsesrejser førte ham til »fjerne lande med underlige navne.«¹ Men I kan være opdagelsesrejsende i ånden, med et mandat til at gøre denne verden bedre ved at opdage bedre måder at leve på og gøre ting på. Opdagelseslysten, uanset om det er på jordens overflade, i det uendelige rum eller principper for at leve godt omfatter udvikling af evnen til at klare problemer med mod, skuffelser med godt humør og triumf med ydmyghed.

Mange af jer kender musicalen *Spillemand på en tagryg*. Den er en af mine favoritter. Man ler, når man betragter den gammeldags far i en jødisk familie i Rusland, der forsøger at leve med de nye tider, som hans smukke døtre tvinger ham til at gøre. Løssluppet synger de: »Matchmaker, matchmaker, find mig en mand.« Tevje, faderen, synger sit svar med »Hvis jeg var en rig mand«. Man får tårer i øjnene, når man hører de smukke toner fra »Sunrise, Sunset,« og man synes at forstå Tevjes kærlighed til sin hjemlandsby, når besætningen synger »Anatevka«.

Den muntre dans, musikens rytme og selv den store skuespillerkunst mister sin betydning, når Tevje siger det, som for mig bliver musicalens budskab. Han samler sine smukke døtre ved sin side, og i sit enkle bondemiljø, rådgiver han dem, idet de grunder over deres fremtid. »Husk,« advarer Tevje, »i Anatevka ved vi, hvem vi er, og hvad Gud forventer, at vi bliver.«

Som sidste dages hellige ved vi, hvem vi er, og hvad Gud forventer, at vi bliver. Lyt til den sandhed, som

vi belæres om i Første Mosebog: »Gud sagde: »Lad os skabe mennesker i vort billede, så de ligner os! ...« Gud skabte mennesket i sit billede; i Guds billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem. Og Gud velsignede dem« (1 Mos 1:26-28).

Skabt i Guds billede. Vi kan ikke oprigtigt have denne overbevisning uden at opleve en dyb følelse af styrke og kraft. Som sidste dages hellige ved vi, at vi levede, før vi kom til jorden, at livet på jorden er en prøvetilstand, hvor vi kan vise os lydige over for Guds befalinger og derved værdige til celestial herlighed. Ja, vi ved, hvem vi er, og hvad Gud forventer, at vi bliver. Men en sådan viden sikrer os ikke succes i at nå vores mål om evigt liv.

I det sidste halve århundrede eller deromkring, har der over hele verden været en gradvis, men kontinuerlig tilbagegang på mange af livets områder. Vi ser parforhold uden moral, videnskab uden menneskelighed, viden uden karakter, et forretningsliv uden etik, tilbedelse uden ofre, fornøjelse uden samvittighed, politik uden principper og rigdom uden arbejde.

Måske har den kendte forfatter Charles Dickens bedst beskrevet vor tid, da han talte om en periode for mere end 200 år siden. Hans klassiske beretning *En fortælling om to byer* begynder således:

»Det var den bedste tid, det var den værste tid, det var visdommens tidsalder, det var tåbelighedens tidsalder, det var troens epoke, det var skepticisemens epoke, det var lysets årstid, det var mørkets årstid, det var håbets forår, det var fortvivlelsens vinter, vi havde alt foran os, vi havde intet foran os.«

Det er jeres verden. Fremtiden ligger i jeres hænder. Resultatet er op til jer. Vejen til ophøjelse er ikke en motorvej med ubegrænset udsyn, ubegrænset hastighed og uden prøver af jeres evner. Den er snarere kendt ved mange skilleveje og sving, skarpe kurver og kontrollerede hastigheder. Jeres kørefærdigheder vil komme på prøve. Er I klar? Det er jer, der kører. I har ikke kørt den vej før. Heldigvis har den store brobygger, ja, vor himmelske Fader, givet os et vejkort, der viser den rute, vi skal følge. Han har placeret skilte langs vejen for at lede jer til jeres mål. Måske genkender I nogle af hans skilte:

- »Ær din far og din mor« (2 Mos 20:12).
- »I gransker Skrifterne ... og netop de vidner om mig« (Joh 5:39).

- »Søg først Guds rige og hans retfærdighed« (Matt 6:33).

- »Vær rene« (3 Nephi 20:41).

Den onde har også placeret skilte for at hindre vores fremgang og føre jer væk fra sandhedens vej og ud på afveje med synd. Hans afveje fører alle til blindgyder. Har I lagt mærke til hans skilte?

- Bare denne ene gang betyder ikke noget.
- Det skader ikke andre end mig.
- Jeg bestemmer over min kærlighed, jeg bestemmer over mit liv.
- Tiderne har ændret sig.

Langsomt begynder vi at fokusere på ansvaret for at vælge, den uundgåelige krise ved livets skilleveje. Den, der ønsker at lede jer nedad, venter tålmodigt på en mørk aften, en vaklende viljestyrke, en forvirret samvittighed, et rådvildt sind. Er I parat til at træffe beslutninger ved skillevejene?

Jeg kan ikke for kraftigt understrege, at beslutninger afgør skæbner. I kan ikke træffe evige beslutninger, uden at det har evige konsekvenser.

Lad mig give jer en enkel formel, hvormed I kan måle jeres beslutninger. Det er let at huske, men sommetider svært at udføre: Man kan ikke handle ret ved at gøre noget forkert. Man kan ikke handle forkert ved at gøre det rette. Jeres egen samvittighed advarer jer altid som en ven, inden den straffer jer som en dommer.

I en åbenbaring til profeten Joseph Smith i Kirtland i Ohio i maj 1831 gav Herren dette råd: »Og det, der ikke opbygger, er ikke af Gud, og er mørke. Det, der er af Gud, er lys« (L&P 50:23-24).

Nogle tåbelige mennesker vender Guds visdom ryggen og fristes af modeluner, den falske popularitets lokken og den øjeblikkelige nydelse. Deres adfærd minder så meget om Esaus katastrofale oplevelse, da han byttede sin fødselsret for en skål linser.

Tillad mig som illustration at fortælle jer resultaterne af en undersøgelse foretaget af en anerkendt organisation og refereret i et landsdækkende tidsskrift.² Titlen på undersøgelsen var: »Vil du for 10 millioner dollars?« Lad mig stille jer de samme spørgsmål, der blev stillet i undersøgelsen:

- Vil du for 10 millioner dollars i kontanter permanent forlade din familie?

- Vil du gifte dig med en, du ikke elsker?
- Vil du permanent droppe alle dine venner?
- Vil du afsone en fængselsdom på et år for en falsk anklage?
- Vil du offentligt tage dit tøj af?
- Vil du påtage dig et farligt job, hvor du havde 10% chance for at dø?
- Vil du være tigger i et år?

Af de adspurgte personer ville 1 % forlade deres familie, 10 % ville gifte sig uden kærlighed, 11 % ville droppe vennerne, 12 % ville smide tøjet offentligt, 13 % ville gå i fængsel et år, 14 % ville tage det farlige arbejde og 21 % ville tigge i et år.

Når det er penge snarere end moral, der dikterer vore handlinger, vender man sig bort fra Gud. At vende sig bort fra Gud medfører brudte pagter, sønderknuste drømme, tabte ambitioner, uopfyldte forventninger, knuste håb og ødelagt liv.

Jeg bønfaller jer om at undgå en sådan sump med kviksand. I har en ædel fødselsret. Evtigt liv i vor Faders rige er jeres mål. Et sådant mål opnås ikke ved en kæmpeanstrengelse, men er snarere resultatet af et helt livs retfærdighed, en følge af kloge valg, ja, et stadigt fokus på sit mål. Ligesom det eftertragtede 13-tal på et eksamensbevis i et vanskeligt og obligatorisk fag, så kræver det en stor indsats at opnå belønningen evigt liv.

Der fortælles en fabel om Euklid, farao og geometri. Det fortælles, at farao blev fascineret af nogle af Euklids forklaringer og demonstrationer, så han ønskede at lære geometri, og Euklid påtog sig at undervise ham. Farao studerede en kort tid og tilkaldte så Euklid og sagde, at det tog alt for lang tid. Han var farao; der måtte være en lettere vej. Han ønskede ikke at bruge al sin tid på at lære geometri. Så udtalte Euklid denne store sandhed. Han sagde til majestæten: »Der er ingen let vej til geometri.«³

Mine unge venner, der er ingen let vej til frelse og ophøjelse. Der er ingen let vej til succes på noget felt. 13-tallet er resultatet af hvert eneste emne, hver eneste quiz, hver eneste lektion, hver eneste eksamen, hver eneste opgave. Så hver eneste oprigtige bøn, hvert eneste kirkemøde, hver eneste værdige ven, hver eneste retskafne beslutning, hver eneste tjenestegerning udført går alle forud for dette mål om evigt liv.

For nogle måneder siden vendte jeg hjem fra en opgave i Tyskland. Jeg så ud af flyets vindue og forundredes over stjernerne, som navigatøren lagde vores kurs efter. Mine tanker kredsede sig om jer og den mulighed, jeg havde fået for at være sammen med jer i aften. Jeg tænkte på denne sandhed: »Idealere er som stjerner, man kan ikke nå dem med sine hænder. Men ... vælg dem som dine vejledere, og du vil ved at følge dem nå dit mål.«⁴

Hvilke idealer vil, hvis I følger dem, bringe jer de vel-signelser, som I søger, en ren samvittighed, et fredfyldt hjerte, en kærlig familie og et tilfreds hjem?

Tillad mig at foreslå disse tre:

Vælg jeres venner med omhu.

Planlæg jeres fremtid med en hensigt.

Fyld jeres liv med tro.

For det første: Vælg jeres venner med omhu.

I en undersøgelse foretaget i udvalgte menigheder og stave i Kirken lærte vi en meget væsentlig kendsgerning. De personer, hvis venner bliver gift i templet, bliver normalt gift i templet, mens de personer, hvis venner ikke bliver gift i templet, normalt ikke bliver gift i templet. Vore venners indflydelse synes at være en mere dominerende faktor end forældres tilskyn-delser, klasseundervisning eller et nærliggende tempel.

Vi har en tendens til at blive som dem, vi beundrer. Ligesom i Nathaniel Hawthornes klassiske beretning »The Great Stone Face« overtager vi manerer, holdninger, ja, tilmed adfærd fra dem, vi beundrer – og de er normalt vore venner. Vær sammen med dem, der ligesom jer ikke planlægger midlertidig behagelighed, har overfladiske mål eller beskedne ambitioner, men hellere det, som har størst betydning – ja, evige mål.

På væggen i det østre tværskib i Stanford University Memorial Church står denne sandhed indgraveret: »Alt det, som er ikke er evigt, [er] for kort, [og] alt det, som ikke er uendeligt, [er] for småt.«⁵

Ud over jeres kreds af evige venner, opfordrer jeg jer til at blive ven med jeres himmelske Fader. Han står parat til at besvare bønnen fra jeres hjerte. Han er Fader til jeres ånd og har skabt jer i sit eget billede, han kender enden fra begyndelsen, hans visdom svigter ikke, og hans råd er altid sande. Gør ham til en ven.

Der er en anden vigtig ven, som I bør have, og det er biskoppen i jeres menighed. Han er kaldet af Gud ved profeti og ved håndspåleggelse af sådanne, som har myndighed. Han har ret til himmelsk hjælp, når han giver jer råd og vejledning. Gør ham til en ven.

Jeg husker tydeligt de udfordringer, som de unge stod over for i den menighed, hvor jeg engang præsiderede som biskop. En aften kom en smuk teenagepige ind på mit kontor sammen med sin kæreste for at tale med mig. De to var dybt forelskede, og fristelsen var begyndt at blive for meget.

Mens vi talte sammen, lovede de hinanden at modstå fristelse og altid have deres mål om et tempelægteskab i tankerne. Jeg gav dem et forslag, de kunne følge, og følte mig derpå tilskyndet til at sige: »Hvis I nogensinde kommer i en position, hvor I står i fare og har brug for yderligere styrke, så ring til mig, uanset tidspunktet.«

Kl. 1 om natten ringede telefonen, og en stemme sagde: »Biskop, det er Susan. Kan du huske, at du bad mig om at ringe, hvis jeg følte mig fristet? Tja, biskop, jeg er i den situation.« Jeg spurgte, hvor hun var, og hun beskrev et populært sted at parkere i Salt Lake-dalen. Hun og hendes kæreste havde gået hen til en nærliggende telefonboks for at ringe. Omgivelserne var ikke ideelle til at give råd, men behovet var stort, og det unge par var modtagelige.

Jeg undlader at nævne, hvor ofte Susan ringede. Men da postbudet kom til vores hjem med bryllupsinvitationen, og søster Monson læste: »Hr. og fru Jones indbyder Dem til bryllupsreception for vores datter Susan,« sukkede hun: »Det var godt!« Da jeg bemærkede, at der med lille skrift nederst stod: »Skal giftes i templet i Salt Lake City,« sagde jeg stille: »Himlen være lovet for de sidste dages hellige unges styrke.«

Vælg jeres venner med omhu.

For det andet: Planlæg jeres fremtid med en hensigt.

Den store Thomas Carlyle har sagt: »En mand uden mål er som et skib uden ror – som drivgods, en ubetydelighed, et nul. Hav et formål i livet og kast da al den forstand og styrke ind i dit arbejde, som Gud har givet dig.«⁶

For mange år siden tjente jeg som missionspræsident. Jeg havde 450 vidunderlige og hengivne missionærer.

Da vi efter tre år vendte hjem til Salt Lake City, blev min kære hustru og jeg en aften lidt overrasket, da vi gennemgik vore missionærer og fandt ud af, at der var nogle søstermissionærer, som endnu ikke havde fundet en evig partner. Vi besluttede, at vi ville gøre, hvad vi kunne for at hjælpe. Jeg sagde til søster Monson: »Frances, lad os planlægge med et formål og invitere tre eller fire af vore gode søstermissionærer hjem til os. Vi har så en aktivitet, hvor de kan fortælle os, hvem af alle de ugifte, hjemvendte mandlige missionærer, som de gerne ville have inviteret til en lille hyggeaften i vores hjem. Så viser vi dem billeder fra missionen, og vi placerer dem, så de kan lære hinanden at kende rigtig godt.« Det blev gjort, og jeg må sige, at de fire piger, som vi inviterede, tog ivrigt imod udfordringen.

I skotøjsæsker havde vi billeder af hver eneste missionær i størrelsen 12 x 17 cm. Vi havde fire sådanne æsker med missionærbilleder i dem alle. Da disse fire piger satte sig i vores stue, sagde jeg til dem hver især: »Her er en gave. Gennemgå jeres æske med billeder og fortæl mig, hvilke af alle disse billeder, der repræsenterer den unge mand, som I helst ville have inviteret med til denne hyggeaften.« Du store, det var en interessant oplevelse. Jeg tror, at den eneste måde, hvorpå jeg mest passende kan beskrive oplevelsen, er ved at stille et spørgsmål. Har I nogensinde set børn juleaften? Vi fortsatte og inviterede de fire udvalgte unge mænd til at være sammen med disse fire unge kvinder i vores hjem, og vi havde en herlig aften. Da aftenen var forbi, bemærkede jeg to af dem, som langsomt gik ud af vores indkørsel, og jeg sagde til søster Monson: »Det ser lovende ud.« De gik meget tæt sammen.

Der gik ikke lang tid, før jeg blev ringet op af den unge mand. Han sagde: »Præsident Monson, kan du huske, at jeg lovede dig, at hvis jeg nogensinde blev forelsket, ville jeg fortælle dig det?«

Jeg svarede: »Ja!«

Han fortsatte: »Præsident, jeg er forelsket.«

Jeg svarede: »Godt. I hvem?«

Han sagde: »Du gætter det aldrig.«

Jeg var diskret; jeg gættede ikke. Jeg sagde: »Fortæl mig det.« Og så nævnte han den søstermissionær, ved hvis side han hånd i hånd forlod vores selskab den aften. De har nu været gift i 42 år og har fem børn og mange børnebørn.

Nogle af jer, der kan høre mig, er allerede gift, andre søger stadig den helt specielle person, som I gerne vil tilbringe evigheden med. Til jer i den sidste kategori kan I i jeres søgen efter manden eller kvinden i jeres drømme nyde godt af at følge det råd, kong Arthur gav i musicalen »Camelot«. Kong Arthur stod med et meget vanskeligt dilemma og kunne let have talt til os alle, da han erklærede: »Vi må ikke lade vores lyst ødelægge vore drømme.«⁷ Gid I følger dette meget væsentlige råd. Jeg opfordrer jer til at holde fast ved jeres standarder. Jeg bønfaller jer om ikke at vakle.

Som dreng havde jeg en meget kær søndagsskolelærer, som siden er gået bort. Hun hed Lucy Gertsch.

Lucy var vidunderlig og meget sød. Hun fortjente en værdig livsledsager, men ingen var endnu kommet til hende. Årene fløj forbi, og Lucy var ved at acceptere, at hun aldrig blev gift. Og så, da hun var midt i fyrrerne, mødte hun Dick. Det var kærlighed ved første blik. Bare lige et problem: Dick var ikke medlem af Kirken. Gav Lucy efter for den ældgamle vildfarelse om at gifte sig af desperation og med et flygtigt håb om, at han en dag blev medlem? Ikke Lucy. Hun var klogere end det. Hun fortalte ham ganske enkelt: »Dick, jeg synes, at du er vidunderlig, men vi bliver aldrig lykkelige ved at gå ud sammen.«

»Hvorfor ikke?« svarede han tilbage.

»Fordi du ikke er mormon.«

»Hvordan bliver jeg mormon? Jeg ønsker at gå ud med dig.« Han studerede evangeliet. Hun besvarede hans spørgsmål. Han fik et vidnesbyrd og blev døbt.

Så sagde han: »Lucy, nu hvor jeg er medlem, kan vi endelig blive gift.«

Lucy svarede: »Åh, Dick, jeg elsker dig så højt. Nu, hvor du er medlem af Kirken, vil du ikke være tilfreds med andet end et tempelægteskab.«

»Hvor lang tid tager det, Lucy?«

»Omkring et år, hvis vi opfylder de andre betingelser.« Et år senere trådte Lucy og Dick ind i Herrens hus.

Lucy efterlevede sandheden i verset:

Vov at være mormon!

Vov at være en ener

Vov at have høje idealer

Og vov at sige, hvad du mener.⁸

Planlæg jeres fremtid med en hensigt.

For det tredje: Fyld jeres liv med tro.

Midt i denne forvirrende tid med samvittighedskonflikter og hverdagens virvar bliver en fast tro et anker i vores tilværelse.

Små børn kan give os interessante eksempler på tro. For nogen tid siden afskrev jeg fra et af vore landsdækkende tidsskrifter en kort samling af »Børns breve til Gud.« Jeg fandt dem meget interessante.

Lille Mark skrev: »Kære Gud. Jeg venter hele tiden på foråret, men det er endnu aldrig kommet. Glem det ikke.«

Et andet barn udtalte: »Kære Gud. Hvis det er dig, der har fastsat reglen for børn om at bære affaldet ud, så lav den om.«

Lille Beth skrev: »Kære Gud. Hvis du kigger i kirken på søndag, så vil jeg vise dig mine nye sko.«

Jeff skrev: »Kære Gud. Det er fantastisk, som du altid får stjernerne placeret rigtigt. Hvorfor kan du ikke gøre det med månen?«

Joyce skrev: »Kære Gud. Tak for min nye lillebror, men jeg bad altså om en hundehvalp.«

Jeg kan bedst lide denne fra Matthew: »Kære Gud. Jeg har læst din bog, og jeg kan lide den.« Så spurgte han: »Jeg vil gerne skrive en bog en dag med samme slags historier. Hvor får du dine ideer fra? Kærlig hilsen.«⁹

Rigtig tro kræver beslutsomhed, og den beslutsomhed, der er nødvendig, beskrives af en 21-årig kvindelig, college-studerende, som erklærede:

»Vores generation er blevet udsat gennem enhver form for kommunikation for større og mindre skræmmebilleder – de små trusler om ikke at finde en partner, hvis man ikke bruger en bestemt form for mundskyl, eller frygt for ikke at blive accepteret, hvis man ikke giver efter for en lav moralsk standard, fordi den er »dyrets natur«.

Mange af os accepterer præmisserne: »Man kan ikke slås med rådhuset«, »Udnyt livet fuldt ud nu« – for i morgen kan vi være gået til grunde på grund af atomkrig eller en anden katastrofe.

Jeg er gammeldags nok til at tro på Gud, til at tro på værdigheden og mulighederne for hans skaberværk, mennesket, og jeg er realistisk nok, ikke idealistisk, til at vide, at jeg ikke står alene med disse følelser.

Nogle siger, at vi i modsætning til andre generationer ikke har en mission i livet – at alt er foræret til os. Vi er ikke blevet forkælet, men åndeligt fattiggjort. Jeg ønsker ikke at leve i velstandens fattigdom – og jeg kan ikke leve alene.«

Husk at tro og tvivl ikke kan eksistere i samme sind på samme tid, for det ene vil bortdrive det andet. Stå fast ved jeres tro.

Jeg tænker på en beretning om hustruen til en af vore tidlige pionerer. Hun hed Catherine Curtis Spencer. Hendes mand, Orson Spencer, var en følsom, dannet mand. Hun var vokset op i Boston og var kultiveret og dannet. Hun og Orson havde seks børn. Da de forlod Nauvoo, forværredes hendes skrøbelige helbred på grund af kulde og strabadser. Ældste Spencer skrev til hendes forældre og spurgte, om hun måtte komme og bo hos dem, mens han byggede et hus til hende i vesten. Deres svar lød: »Lad hende fornægte sin nedværdigende tro, så kan hun komme tilbage, men ikke før.« Søster Spencer ville ikke fornægte sin tro. Da man læste hendes forældres brev op for hende, bad hun sin mand om at hente hans bibel og læse følgende i Ruths Bog for hende: »Du må ikke tvinge mig til at forlade dig og vende tilbage. Nej, hvor du går hen, vil jeg gå, hvor du bor, vil jeg bo; dit folk er mit folk, og din Gud er min Gud« (Ruth 1:16). Stormen rasede uden for, teltdugen over vognen var utæt, og nogle venner holdt gryder over søster Spencers hoved for at holde hende tør. Under disse forhold og uden den mindste beklagelse lukkede hun sine øjne for sidste gang.¹⁰

Selv om vi ikke nødvendigvis sætter vores liv til i vor Guds tjeneste, så kan vi helt sikkert vise vores kærlighed til ham ved, hvor godt vi tjener ham. Han, som hører vore tavse bønner, han, som ser vore gerninger i det stille, vil belønne os åbenlyst, når der bliver behov derfor.

Skulle tvivlen banke på jeres dør, så sig til disse skeptiske, foruroligende, oprørske tanker: »Jeg foretrækker at holde fast ved min tro, ved mit folks tro. Jeg ved, at lykken og glæden findes her, og jeg forbyder jer, agnostiske, tvivlende tanker, at ødelægge min tros hus. Jeg indser, at jeg ikke kan forklare Bibelens mirakler, og jeg forsøger heller ikke at gøre det, men jeg anerkender Guds ord. Jeg var ikke sammen med Joseph, men jeg tror ham. Min tro er ikke kommet til

mig ved hjælp af videnskaben, og jeg vil ikke tillade såkaldt videnskab at tilintetgøre den. Når jeg ændrer min mening om Gud og hans værk, er det kun inspiration fra Gud, der vil ændre den.«

Fyld jeres liv med tro.

Når I vælger jeres venner med omhu, planlægger jeres fremtid med et formål og fylder jeres liv med tro, gør I jer fortjent til Helligåndens følgeskab. I kan have et fuldkommen klart håb. I kan af egen erfaring bekræfte sandheden af Herrens løfte: »Jeg, Herren, er barmhjertig og nådig mod dem, der frygter mig, og jeg finder behag i at ære dem, som tjener mig i retfærdighed og i sandhed til enden. Stor skal deres løn være og evig deres herlighed« (L&P 76:5-6).

Om disse fuldkomne sandheder bærer jeg mit højtidelige vidnesbyrd og nedkalder vor himmelske Faders velsignelser over hver enkelt af jer. I Jesu Kristi navn. Amen.

Noter

1. Tekst af Joan Whitney og musik af Alex Kramer, »Far Away Places«, 1948.
2. Se James Patterson and Peter Kim, *The Day America Told the Truth: What People Really Believe About Everything That Really Matters*, 1991.
3. Euclid to Ptolemy I, fra *Proclus*, Commentary on Euclid, Prologue.
4. Carl Schurz, tale, Boston, 18. apr. 1859.
5. http://religiouslife.stanford.edu/memorial_church/inscriptions.html
6. Se Harold B. Lee, i Conference Report, okt. 1952, s. 17; Thomas S. Monson, i Conference Report, apr. 1982, s. 84.
7. Alan Jay Lerner og Frederick Loewe, *Camelot*, 1960.
8. Thomas S. Monson, *Liahona*, juli 2000, s. 69; se også Mark E. Petersen, i Conference Report, apr. 1952, s. 104.
9. I Stuart Hample og Eric Marshall, red., *More Children's Letters to God*, 1967; Hample og Marshall, *Children's Letters to God: The New Collection*, 1991.
10. Se Nicholas G. Morgan, »And Thus History Was Made«, *Improvement Era*, juli 1940, s. 399; se også Preston Nibley, *Exodus to Greatness*, 1947, s. 132-135.